

THE LAST ROSE OF SUMMER

90

Stevenson, John (1761 – 1833)

Kiri Te Kanawa, sopraan
National Philharmonic Orchestra
Douglas Gamley

*'Tis the last rose of summer,
Left blooming alone;
All her lovely companions
Are faded and gone.
No flower of her kindred,
No rosebud is nigh,
To reflect back her blushes,
To give sigh for sigh.*

*I'll not leave thee, thou lone one!
To pine on the stem;
Since the lovely are sleeping,
Go, sleep with them.
Thus kindly I scatter,
Thy leaves o'er the bed,
Where thy mates of the garden
Lie scentless and dead.*

*Het is de laatste zomerse roos
die nog alleen staat te bloeien,
al haar mooie metgezellen zijn ver-
welkt en weg.
Geen bloem van haar verwanten,
geen rozenknop is nabij
om haar roze gloed te weerkaat-
sen,
om samen te zuchten.*

*Ik zal je niet eenzaam achterlaten,
om weg te kwijnen op je steel,
nu alle mooie rozen slapen, kom,
ga slapen met hen.
Als vriend spreid ik jouw
bladeren over het bloembed,
waar jouw kameraden
geurloos en dood liggen.*

The Last Rose of Summer is een gedicht van de (ook weer Ierse) dichter Thomas Moore. Sir John Stevenson schreef er in 1813 de wereldwijd bekende melodie bij. De hier gebruikte Nederlandse vertaling is een parafrase op die van Anna Murry. Heel wat componisten hebben zich door dit werk laten inspireren en dat is toch wel een boeiend fenomeen. Zo schreef Ludwig van Beethoven *Variationen über Volksweisen*, opus 105, 107 *für Klavier allein oder mit Begleitung einer Flöte ad lib.*, waarin de vierde variatie over dit lied gaat. Felix Mendelssohn componeerde een *Fantasia in E major*, opus 15, gebaseerd op dit lied. In talloze films, songs, boeken komt dit lied aan de orde. Het is een echte evergreen, a song for ever!